

Datum van inontvangstneming : 09/05/2025

Zaak C-235/25 [Zabrano] ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

27 maart 2025

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 maart 2025

Verzoekende partij:

CG

Verwerende partij:

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Arbeidsgeschil in tweede aanleg met betrekking tot de intrekking van het pensioen dat een politieagent met volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid ontvangt.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Artikel 267 VWEU. Beoordeling van de verenigbaarheid van de Spaanse rechtspraak met richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep.

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

1) Moeten artikel 3, lid 1, onder c), en artikel 3, lid 3, van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn van toepassing is op een geval waarin van een lokale politieagent, aan wie als gevolg van een lichamelijke handicap een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid is toegekend en die de overgang heeft gemaakt naar de regeling voor vervangende functies, in het kader waarvan hij kantoor- en lokettaken verricht die verschillen van de taken die aanleiding hebben gegeven tot zijn arbeidsongeschiktheidsverklaring, wordt geëist dat hij zijn dienstbetrekking bij de overheid als lokaal politieagent beëindigt om dit pensioen te kunnen ontvangen?

2) Moet artikel 5 van richtlijn 2000/78, gelezen in samenhang met de artikelen 21 en 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 2 en artikel 27, lid 1, van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale rechtspraak volgens welke een lokale politieagent die een vervangend functie verricht en aan wie een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid is toegekend, zijn dienstbetrekking bij de overheid als lokaal politieagent moet beëindigen om dit pensioen te kunnen ontvangen, wanneer hij reeds andere taken is gaan uitvoeren dan die welke aanleiding hebben gegeven tot zijn arbeidsongeschiktheidsverklaring en daardoor zijn salaris reeds is verlaagd?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: artikel 21, lid 1, en artikel 26.

Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep: artikel 3, leden 1 en 3, en artikel 5. In verband met deze richtlijn wordt verwezen naar het op 13 december 2006 te New York gesloten Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap, dat namens de Unie is goedgekeurd bij besluit 2010/48/EG van de Raad van 26 november 2009, en met name artikel 2 (begrippen „discriminatie op grond van handicap” en „redelijke aanpassingen”) en artikel 27, lid 1, daarvan.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ley 16/1991, de 10 de julio, de las Policías Locales, de Cataluña (wet 16/1989 van 10 juli 1991 betreffende de lokale politie van Catalonië).

Artikel 43 van deze wet luidt:

„1. Lokale politieagenten wier vermogen om hun gewone taken uit te voeren volgens medisch advies of wegens hun leeftijd, die in geen geval lager mag zijn dan 57 jaar, is afgenomen, maken de overgang naar een vervangende functie, overeenkomstig de bepalingen van de respectieve gemeentelijke verordening.

2. In de regel voeren lokale politieagenten de vervangende functie uit in hetzelfde korps waartoe zij behoren, waarbij zij andere taken uitvoeren die overeenstemmen met hun categorie; indien dit niet mogelijk is, hetzij door een gebrek aan vacatures, hetzij om redenen van eigen ongeschiktheid, kunnen zij aanvullende, met hun categorie overeenstemmende diensten gaan verrichten in andere functies van hetzelfde lokale overheidslichaam.

3. De overgang naar de vervangende functie mag niet leiden tot een verlaging van het basissalaris of van de rang van de betrokkenen.”

Real Decreto Legislativo 8/2015, de 30 de octubre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General de la Seguridad Social (koninklijk besluit met kracht van wet 8/2015 van 30 oktober 2015 tot vaststelling van de geconsolideerde tekst van de algemene wet op de sociale zekerheid; hierna: „LGSS”).

Artikel 194, lid 4, LGSS, zoals geformuleerd in overgangsbepaling 26, bepaalt: „Onder volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid voor het gewone beroep wordt de handicap verstaan die het onmogelijk maakt voor de werknemer om alle of de essentiële taken van dat gewone beroep uit te voeren, met dien verstande dat hij in staat is om een ander beroep uit te oefenen.”

In dit verband is de definitie van het gewone beroep opgenomen in artikel 194, lid 2, LGSS, zoals geformuleerd in overgangsbepaling 26: „Bij een ongeval – al dan niet een arbeidsongeval – wordt onder gewoon beroep het beroep verstaan dat de werknemer uitoefende toen het ongeval zich voordeed. Bij ziekte – al dan niet een beroepsziekte – wordt onder gewoon beroep het beroep verstaan in het kader waarvan de werknemer zijn hoofdactiviteit uitvoerde gedurende de periode voorafgaand aan de aanvang van de arbeidsongeschiktheid volgens de regeling.”

Het pensioen wegens blijvende arbeidsongeschiktheid is vastgelegd in artikel 196, lid 2, eerste alinea, LGSS: „De financiële uitkering voor een volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid bestaat in een levenslang pensioen, dat in uitzonderingsgevallen kan worden vervangen door een forfaitaire vergoeding wanneer de betrokkene jonger is dan 60 jaar. In dat verband is het bedrag van het pensioen wegens blijvende ongeschiktheid overeenkomstig artikel 15 van de Orden de 15 de abril de 1969 por la que se establecen normas para la aplicación y desarrollo de las prestaciones por invalidez en el Régimen General de la Seguridad Social (besluit van 15 april 1969 houdende vaststelling van de regels voor de toepassing en de ontwikkeling van de invaliditeitsuitkeringen in de algemene socialezekerheidsregeling) 55 % van de berekeningsgrondslag. Deze berekeningsgrondslag wordt voor gewone risico's berekend door de bijdragegrondslagen voor de betrokkene in de laatste 96 maanden onmiddellijk

voorafgaand aan de maand waarin het ontstaansfeit voor het recht zich heeft voorgedaan, te delen door 112.

De regeling voor de verenigbaarheid van het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid met het salaris is vastgelegd in artikel 198, lid 1, eerste alinea, LGSS: „In geval van volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid is het levenslange pensioen verenigbaar met het salaris dat de werknemer in dezelfde of een andere onderneming kan ontvangen, op voorwaarde dat de werkzaamheden niet samenvallen met de werkzaamheden die tot de volledige en blijvende ongeschiktheid hebben geleid.”

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoeker, wiens gewone beroep agent bij de lokale politie is, ontvangt sinds 14 juni 2018 een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een niet-beroepsmatige ziekte. Als gevolg van een vermindering van zijn lichamelijke gesteldheid verricht hij sinds 1 december 2020 taken van een lokaal politieagent in een vervangende functie, namelijk kantoor- en lokettaken, met uitzondering van taken die een fysieke inspanning vereisen; hij oefent daarom geen taken van openbare veiligheid meer uit.
- 2 Voor deze vervangende functie ontvangt hij een lager salaris dan voor zijn gewone politiewerk, aangezien hij geen nacht- en weekendtoeslagen meer ontvangt. Zijn beroepscategorie is ook van het niveau C1, een lagere categorie dan die welke hij oorspronkelijk bekleedde.
- 3 Op 10 maart 2021 heeft het Instituto Nacional de la Seguridad Social (nationaal instituut voor sociale zekerheid, Spanje; hierna: „INSS”) een vordering ingesteld om het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid onverenigbaar te laten verklaren met de taken van de vervangende functie.
- 4 Bij vonnis van de Juzgado de lo Social n.º 3 de Girona (arbeidsrechtbank nr. 3 Girona, Spanje) is de vordering van het INSS toegewezen en is de uitkering wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid die de begunstigde voor zijn gewone beroep van lokaal politieagent was toegekend onverenigbaar verklaard met de taken van de vervangende functie die hij uitoefent.
- 5 Verzoeker heeft tegen dit vonnis beroep ingesteld bij de Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (hoogste rechterlijke instantie van de autonome regio Catalonië, Spanje).

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 6 Verzoeker erkent dat in de rechtspraak van de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) over de nationale socialezekerheidsregeling is vastgesteld dat het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid

onverenigbaar is met de bezoldigde uitoefening door politieagenten van een vervangende functie. Hij voert evenwel aan dat deze rechtspraak in strijd is met de artikelen 1, 5 en 7, van richtlijn 2000/78 en met de artikelen 5 en 27 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap (hierna: „VN-Verdrag”).

- 7 Het INSS voert aan dat de juridische controverse reeds door de Tribunal Supremo is beslecht, in die zin dat het ontvangen van het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid onverenigbaar is met het salaris voor de vervangende functie dat aan politieagenten wordt betaald.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

Eerste prejudiciële vraag

- 8 Wat het begrip „ontslag” voor de vaststelling van de toepasselijkheid van richtlijn 2000/78 betreft, is in de rechtspraak van het Hof bepaald dat dit begrip met name betrekking heeft op de eenzijdige beëindiging van alle in artikel 3, lid 1, onder a), van richtlijn 2000/78 vermelde werkzaamheden [arrest van 12 januari 2023, TP (Audiovisueel redacteur voor publieke televisieomroep), C-356/21, EU:C:2023:9, punt 62]. Dit begrip dient aldus te worden uitgelegd dat het elke beëindiging van de arbeidsovereenkomst omvat die de werknemer niet heeft gewild en waarmee hij dus niet heeft ingestemd (arrest van 11 november 2015, Pujante Rivera, C-422/14, EU:C:2015:743, punt 48).
- 9 Wat de uitsluiting van socialezekerheidsuitkeringen van de werkingssfeer van die richtlijn betreft, is in het arrest van 19 september 2018, Bedi (C-312/17, EU:C:2018:734, punt 30) verduidelijkt dat deze werkingssfeer, gelet op artikel 3, lid 1, onder c), en lid 3, van richtlijn 2000/78, gelezen in samenhang met overweging 13 ervan, aldus moet worden begrepen dat daaronder niet de stelsels voor sociale zekerheid en sociale bescherming vallen waarvan de uitkeringen niet worden gelijkgesteld met een beloning in de betekenis die voor de toepassing van artikel 157, lid 2, VWEU aan dat woord wordt gegeven.
- 10 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat het begrip „beloning” in de zin van artikel 157, lid 2, VWEU ruim moet worden uitgelegd. Het omvat met name alle huidige of toekomstige voordelen in geld of in natura, mits deze, zij het ook indirect, door de werkgever aan de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking worden toegekend, ongeacht of dit op basis van een arbeidsovereenkomst, uit hoofde van wettelijke bepalingen dan wel vrijwillig gebeurt. Bovendien sluit de omstandigheid dat bepaalde uitkeringen na de beëindiging van de dienstbetrekking worden betaald, niet uit dat zij een beloning kunnen vormen in de zin van voornoemde bepalingen (arresten van 6 december 2012, ████████ e.a., C-124/11, C-125/11 en C-143/11, EU:C:2012:771, punt 35, en 2 juni 2016, C, C-122/15, EU:C:2016:391, punt 21).

- 11 Om te beoordelen of een uitkering binnen de werkingssfeer van artikel 157 VWEU (voormalig artikel 119) valt, kan enkel het criterium dat die aan de werknemer werd uitgekeerd uit hoofde van diens arbeidsverhouding met zijn voormalige werkgever – dat wil zeggen het aan de bewoordingen van artikel 157 VWEU als dusdanig ontleende criterium van de dienstbetrekking – beslissend zijn (arresten van 6 december 2012, ██████ e.a., C-124/11, C-125/11 en C-143/11, EU:C:2012:771, punt 37, en 24 november 2016, ██████ C-443/15, EU:C:2016:897, punt 34).
- 12 In het arrest van het Hof van 7 januari 2004, K. B. (C-117/01, EU:C:2004:7, punt 25), is de rechtsleer ter zake overgenomen en geoordeeld dat uitkeringen krachtens een pensioenstelsel dat voornamelijk de door de betrokkene vervulde dienstbetrekking als uitgangspunt hanteert, deel uitmaken van de door deze laatste ontvangen beloning en onder artikel 141 VWEU, vallen.
- 13 Wat de socialezekerheidspensioenen betreft, is in het arrest van het Hof van 12 september 2002, ██████ (C-351/00, EU:C:2002:480, punt 45) geoordeeld dat om te beoordelen of een ouderdomspensioen binnen de werkingssfeer van artikel 119 van het Verdrag valt, in de rechtspraak het bestaan van een verband tussen de arbeidsverhouding en de pensioenuitkering als doorslaggevend criterium is gehanteerd, zonder dat de structurele elementen van een pensioenregeling als beslissend zijn beschouwd. De omstandigheid dat de in de wet voorziene pensioenregeling deel uitmaakt van een geharmoniseerd systeem, zodat het globale pensioen dat een verzekerde geniet een weerspiegeling is van de tijdens zijn gehele loopbaan verrichte arbeid, onafhankelijk van de betrokken arbeid en sector van werkzaamheden, kan op zich de toepassing van artikel 119 van het Verdrag niet uitsluiten, aangezien de pensioenuitkering verbonden is aan de arbeidsverhouding en zij bijgevolg door de staat als werkgever wordt betaald.
- 14 Op basis van die premisse is in punt 47 van voornoemd arrest geoordeeld dat overwegingen van sociaal beleid, betreffende de organisatie van de staat, van ethische of zelfs van budgettaire aard, die een rol hebben of kunnen hebben gespeeld toen de nationale wetgever een regeling zoals aan de orde in het hoofdgeding vaststelde, niet beslissend kunnen zijn indien het pensioen slechts geldt voor een bijzondere categorie van werknemers, indien het rechtstreeks afhankelijk is van het aantal dienstjaren en indien het bedrag ervan wordt berekend op basis van het laatste loon van de ambtenaar. Het door de werkgever in de openbare sector uitgekeerde pensioen is dan volstrekt vergelijkbaar met het pensioen dat een werkgever in de particuliere sector aan zijn voormalige werknemers zou uitkeren.
- 15 Op basis van deze parameters heeft het Hof geoordeeld dat een pensioenregeling zoals die in de Finse wet 280/1966, die alle werknemers van de staat (ambtenaren of loontrekkenden) omvatte, uitging van een leeftijdsgrens voor deze werknemers die afhankelijk is van de volbrachte diensttijd en waarbij het bedrag van het pensioen werd berekend op basis van de gemiddelde waarde van de beloning die de werknemer heeft ontvangen gedurende een tijdvak dat beperkt is tot een aantal

jaren onmiddellijk vóór de pensionering, onder het oude artikel 119 viel, waardoor richtlijn 2000/78 van toepassing was.

- 16 De verwijzende rechter betwijfelt of richtlijn 2000/78 in de onderhavige zaak van toepassing is. Volgens de nationale rechtspraak moet een werknemer aan wie een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid is toegekend, immers verplicht zijn beroep van politieagent stopzetten om deze uitkering te kunnen ontvangen, door zijn dienstbetrekking bij de overheid te beëindigen. Die beëindiging van het dienstverband is afdwingbaar wanneer de politieagent de overgang heeft gemaakt naar de regeling voor vervangende functies, waarbij hij andere taken verricht dan die welke aanleiding hebben gegeven tot zijn arbeidsongeschiktheidsverklaring. Die beëindiging is zelfs afdwingbaar wanneer deze verandering van taken heeft geleid tot een salarisvermindering, zoals in dit geval is gebeurd. Voor zover de werknemer, wil hij het hem toegekende pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid ontvangen, wordt verplicht om zijn dienstbetrekking bij de overheid te beëindigen, is de verwijzende rechter van oordeel dat de waarborgen van richtlijn 2000/78 overeenkomstig artikel 3, lid 1, onder c), van toepassing zouden kunnen zijn, daar het een handeling betreft die van invloed is op de arbeidsvoorwaarden, waaronder het ontslag in de vorm van een ongewenste beëindiging van de dienstbetrekking.
- 17 In het nationale recht heeft de volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid tot doel het inkomensverlies te compenseren dat voortvloeit uit het onvermogen van een werknemer die arbeidsongeschikt is verklaard om de taken van zijn gewone beroep te blijven uitvoeren. Een dergelijk levenslang pensioen van het openbare socialezekerheidsstelsel wordt berekend op basis van het salaris dat de werknemer de laatste 96 maanden heeft ontvangen, gedeeld door 112. Het pensioenbedrag is het resultaat van de toepassing van een percentage van 55 % (als algemene regel) op de aldus becijferde berekeningsgrondslag. Voor de toepassing van artikel 3, lid 3, van richtlijn 2000/78 kan derhalve worden aangenomen dat het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid aan de begunstigde wordt betaald op grond van zijn dienstbetrekking bij de werkgever, waardoor deze richtlijn van toepassing is.

Tweede prejudiciële vraag

- 18 Bij de uitlegging van de hierboven beschreven socialezekerheidsregeling heeft de Tribunal Supremo geoordeeld dat het aan een werknemer toegekende pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid onverenigbaar is wanneer deze werknemer, binnen de regeling voor vervangende functies, andere werkzaamheden verricht dan die welke hij verrichtte vóór de gebeurtenis die de ongeschiktheid heeft veroorzaakt en die tot de verklaring van blijvende arbeidsongeschiktheid hebben geleid in het kader van hetzelfde gewone beroep. Deze rechtspraak werd vastgesteld in arrest nr. 356/2017 van 26 april 2017 (beroep 3050/2015) en is in latere arresten ongewijzigd gebleven. Zij is zelfs verruimd tot niet alleen beroepen met een regeling voor vervangende functies, zoals de politie, maar ook tot werknemers die zijn overgeplaatst naar een andere

baan met andere taken en met een vermindering van de werkuren en het salaris (arrest nr. 1022/2024 van 16 juli 2024, beroep 3993/2021).

- 19 Als gevolg van deze nationale rechtspraak moet een werknemer aan wie een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid is toegekend, zijn gewone beroep verplicht stopzetten om deze uitkering te ontvangen, door zijn dienstbetrekking met de overheid of in de particuliere sector te beëindigen, zelfs indien hij andere taken is gaan uitvoeren dan die welke aanleiding hebben gegeven tot zijn arbeidsongeschiktheidsverklaring met salarisvermindering.
- 20 Hoewel enkel de lidstaten bevoegd zijn om zijn socialezekerheidsstelsel in te richten en de voorwaarden vast te stellen voor de toekenning van prestaties op het gebied van de sociale zekerheid, neemt dit niet weg dat de lidstaten bij de uitoefening van deze bevoegdheid het Unierecht dienen te eerbiedigen [arrest van 30 juni 2022, INSS (Cumulatie van uitkeringen wegens volledige arbeidsongeschiktheid), C-625/20, EU:C:2022:508].
- 21 Richtlijn 2000/78 concretiseert het in artikel 21 van het Handvest neergelegde algemene beginsel van non-discriminatie dat inhoudt dat elke discriminatie op grond van – onder meer – handicap verboden is (arrest van het Hof van 10 februari 2022, HR Rail, C-485/20, EU:C:2022:85, punt 27). Bovendien kunnen de bepalingen van het VN-Verdrag worden ingeroepen om de bepalingen van richtlijn 2000/78 uit te leggen, zodat deze richtlijn zoveel mogelijk moet worden uitgelegd in overeenstemming met dat verdrag (arrest het Hof van 21 oktober 2021, Komisia za zashtita ot diskriminatsia, C-824/19, EU:C:2021:862, punt 59).
- 22 Het begrip „handicap” heeft dus het mede betrekking op een gezondheidstoestand die voortvloeit uit een door een arts gediagnosticeerde geneeslijke of ongeneeslijke ziekte, wanneer die ziekte leidt tot een beperking die onder meer het gevolg is van lichamelijke, geestelijke of psychische aandoeningen die in wisselwerking met diverse drempels de betrokkene kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met andere werknemers aan het beroepsleven deel te nemen, en die beperking langdurig is (arresten van het Hof van 18 maart 2014, Z., C-363/12, EU:C:2014:159; 18 december 2014, FOA, C-354/13, EU:C:2014:2463; 1 december 2016, ██████████ C-395/15, EU:C:2016:917; 9 maart 2017, ██████████ C-406/15, EU:C:2017:198; 18 januari 2018, ██████████ C-270/16, EU:C:2018:17, en 11 september 2019, Nobel Plastiques Ibérica, C-397/18, EU:C:2019:703).
- 23 Het begrip „redelijke aanpassingen” houdt op zijn beurt in dat een werknemer die wegens zijn handicap ongeschikt is verklaard om de essentiële taken van de door hem vervulde functie uit te oefenen, moet worden aangesteld in een andere functie waarvoor hij de vereiste bekwaamheden en capaciteiten heeft en waarvoor hij beschikbaar is, op voorwaarde dat deze maatregel voor zijn werkgever geen onevenredige belasting vormt (arrest van het Hof van 10 februari 2022, HR Rail, C-485/20, EU:C:2022:85, punt 49).

- 24 In het arrest van 18 januari 2024, *Ca Na Negreta* (C-631/22, EU:C:2024:53), is ingegaan op de Spaanse arbeids- en socialezekerheidswetgeving krachtens welke de werknemer met een handicap zijn dienstbetrekking moet beëindigen om in aanmerking te komen voor het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid, ongeacht of hij dit pensioen kan combineren met andere met andere beroepen. In punt 49 van dit arrest wordt gepreciseerd dat om te bepalen of de verplichting tot redelijke aanpassingen is nagekomen, geen relevantie toekomt aan de omstandigheid dat de volledige en blijvende ongeschiktheid op grond van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling wordt erkend op verzoek van de werknemer en dat deze erkenning hem recht geeft op een socialezekerheidsuitkering, te weten een maandelijkse vergoeding met behoud van de mogelijkheid om andere functies uit te oefenen.
- 25 Volgens dezelfde redenering wordt in punt 50 van het aangehaalde arrest geconcludeerd dat een dergelijke nationale regeling op grond waarvan een werknemer met een handicap het risico moet lopen zijn werk te verliezen om een socialezekerheidsuitkering te kunnen ontvangen, afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 5 van richtlijn 2000/78, gelezen in het licht van artikel 27, lid 1, van het VN-Verdrag, waarin is bepaald dat de verwezenlijking van het recht op werk – ook voor personen die gehandicapt raken tijdens de uitoefening van hun functie – en het behoud van de baan moeten worden gewaarborgd en bevorderd. Door een „volledige en blijvende ongeschiktheid”, die enkel betrekking heeft op de gewone taken, gelijk te stellen met het overlijden van de werknemer of met een „absolute blijvende ongeschiktheid” – waarmee volgens de schriftelijke opmerkingen van de Spaanse regering een ongeschiktheid voor elk werk wordt bedoeld – is die nationale regeling in strijd met de in artikel 26 van het Handvest genoemde doelstelling van beroepsintegratie van personen met een handicap.
- 26 De verwijzende rechter vraagt zich af of de nationale rechtspraak in strijd is met het doel van artikel 5 van deze richtlijn.
- 27 In de eerste plaats kan een werknemer, zoals verzoeker in de onderhavige zaak, die blijvend ongeschikt is verklaard voor de uitoefening van zijn gewone beroep van lokaal politieagent, worden aangemerkt als persoon met een handicap in de zin van de rechtspraak van het Hof. Verzoeker heeft een chronische lichamelijke beperking die hem belet zijn gewone taken op het gebied van de openbare veiligheid uit te oefenen en is daarom erkend als begunstigde van een pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid.
- 28 In de tweede plaats maakt hij, zodra hij als begunstigde van dat pensioen is verklaard, de overgang naar een vervangende functie als lokaal politieagent, waarbij hij ophoudt de openbareveiligheidstaken te verrichten waarvoor hij blijvend ongeschikt is verklaard. Als gevolg hiervan voert hij in het kader van de vervangende functie slechts kantoor- en lokettaken uit, met uitsluiting van de bovengenoemde taken, waardoor hij niet langer bepaalde salaristoelagen ontvangt, zijn algehele bezoldiging daalt en zijn beroepscategorie wordt verlaagd.

- 29 In de derde plaats wordt na de wijziging van de functie van de werknemer met een verlaging van zijn bezoldiging overeenkomstig de nationale rechtspraak de schorsing van het pensioen en de terugbetaling van alle door de werknemer uit hoofde van uitkeringen ontvangen bedragen gelast. Hoewel de taken die verzoeker in het kader van de vervangende functie verricht, verschillen van die welke tot de volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid hebben geleid, en hij daarvoor een lager salaris ontvangt, wordt het pensioen onverenigbaar met dat salaris verklaard. De werknemer met een handicap wordt derhalve verplicht zijn dienstbetrekking bij de overheid, in zijn nieuwe functie, te beëindigen indien hij het hem toegekende pensioen wil ontvangen. Er kan niet aan worden voorbijgegaan dat het bedrag van het pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid, dat bedoeld is om het inkomensverlies te compenseren dat voortvloeit uit het onvermogen van de werknemer om zijn gewone beroep uit te voeren, slechts ongeveer de helft bedraagt van het salaris dat hij ontving.
- 30 In het licht van deze omstandigheden is de verwijzende rechter van mening dat de toegelichte nationale rechtspraak afbreuk kan doen aan het nuttig effect van artikel 5 van richtlijn 2000/78, uitgelegd in overeenstemming met de artikelen 21 en 26 van het Handvest en artikel 2 en artikel 27, lid 1, van het VN-Verdrag. Indien deze Europese en internationale regels uiteindelijk tot doel hebben personen met een handicap in de mate van het mogelijke in de samenleving te integreren, zodat zij niet worden benadeeld of van de arbeidsmarkt worden verdreven vanwege hun handicap, kan nationale rechtspraak die een werknemer met een handicap die zijn beroepsactiviteiten heeft gewijzigd – met een vermindering van zijn salaris – verplicht om die dienstbetrekking te beëindigen om het hem toegekende pensioen wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid te ontvangen, in strijd zijn met deze regels.